

**50 РОКІВ УДРП:
ВІД ДЕРЖАВНО-ВИЗВОЛЬНИХ ІДЕЙ
ІВАНА БАГРЯНОГО ДО ДЕМОКРАТИЧНО-
КОНСТИТУЦІЙНОЇ СУЧАСНОСТІ**

**Доповідь голови УДРП
Михайла Воскобійника до 50-літнього
ювілею УДРП й „Українських вістей”**

Детройт, С.Ш.А.

---

*Відбитка з часопису „Українські вісті”
Липень, 1995 р.*

diasporiana.org.ua

**50 РОКІВ УДРП:
ВІД ДЕРЖАВНО-ВИЗВОЛЬНИХ ІДЕЙ ІВАНА БАГРЯНОГО
ДО ДЕМОКРАТИЧНО-КОНСТИТУЦІЙНОЇ СУЧАСНОСТІ**

*Доповідь голови УДРП Михайла Воскобійника
до 50-літнього ювілею УДРП й „Українських вістей”*

Вельмишановні делегати З'їзду! Дорогі гості з України і Європи!

50 років славного існування УДРП і *Українських вістей* — це довгий і великий іспит для партії і газети. Обоє — партія і газета — народилися в умовах насильної репатріації, ворожих переслідувань від „своїх” і „чужих”, таборових негарздів, ІДЕЙНИХ шукань такої далекосяжної політики, що вела б до державного існування НЕЗАЛЕЖНОЇ України. 50 років муравлиної праці, дискусій, безкінечних трудів і консолідаційних зусиль!

Щасливо складалося так, що завдяки унікальним якостям і талантам І.П. Багряного до нього, до УРДП-УДРП, до *УВ*, згодом і до *Нових днів* горнулися найкращі в еміграції інтелектуальні сили, люди із публіцистичними і організаційними талантами і взагалі найсовісніші, ідейні ентузіясти, що вірили у державну ідею незалежності України і, найголовніше, готові були для неї трудитися!

Відзначення 50-ліття УДРП й *Українських вістей* відбувається в часі ЗАКРІПЛЕННЯ епохального досягнення України і її народу — ЗАКРІПЛЕННЯ

МИРНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ В УКРАЇНІ, що привела до НЕЗАЛЕЖНОСТІ. Цей мирний характер української революції заіснував без кровопролиття і майже для всіх раптово, хоч уже були національні сили, що діяли в цьому напрямку тихо легально і нелегально. Україна була вже визріла для незалежності.

Завдання цієї доповіді окреслити генезу (походження) самостійницької формації УДРП у діаспорі у пов'язанні до політичних партій в Україні, що піднялися до проголошення НЕЗАЛЕЖНОСТІ України. Ще інше завдання цієї доповіді підкреслити, що проголошення незалежності було тільки початковим етапом боротьби за установлення стабільної державної незалежності України. Це завдання ще не закінчене. Остаточне завершення незалежності ще має бути здійснене шляхом ПРИЙНЯТТЯ ДЕМОКРАТИЧНОЇ КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ, до чого прямують українські самостійницькі партії і їхні симпатичні в Україні і в діаспорі. Прийняття такої конституції дотепер гальмувалося комуністичними депутатами Верховної Ради. А це серйозний виклик для нашої державності.

Ключовою рисою історії УДРП було увірування, що ця партія мусіла бути партією національного визволення від

колоніального домінування Росії. 50-ліття УДРП — це відзначення ювілею організації із великим історичним минулим, що включає довгу листу заходів і подій, пов'язаних із державними завданнями визволення. Перші кроки ініційовані були Багряним і окремо Дацьком, Домазаровим й іншими. В різних точках Європи теоретично й організаційно започатковувався рух в кінці Другої світової війни, але остаточно оформився рух в організацію щойно в ході перших двох років після війни під проводом групи визначних діячів, як І Багряний, проф. Гр. Костюк, Кирило Дацько, Іван Майстренко, Борис Левицький, Семен Підгайний, Іван Дубинець, Михайло Воскобійник, Павло Маляр, Петро Шинкар, Анатолій Лисий, Петро Майсюра, Олексій Коновал, Микола Степаненко і багато-багато інших.

Сила Багряного, як ініціатора, полягала у його політично-організаційній сміливості. У його відважній ставці на всі патріотичні сили України, незалежно в якому б таборі вони не знаходилися, другими словами — у ставці на **ВСЕНАЦІОНАЛЬНУ КОНСОЛІДАЦІЮ** для будування **НЕЗАЛЕЖНОЇ ДЕРЖАВИ**.

До найбільш відважної і контрвер-

сійної пропозицій була його ставка на національно-державні кадри в самій Україні відомої партійної приналежності. Це включало особливо важливу відважну пропозицію про українські кадри під КП(б)У і комсомолом, як також і тих, що перебували в КП(б)У і комсомолі.

В роки війни, крім сотень тисяч робітників і молоді, вивезених на примусову працю до Німеччини із Центрально-Східньої України, виникли ще різні військові формації із колишніх військово-полонених радянської армії, частково під команду українських офіцерів з відома німецької влади. Включали вони, головним чином, вояків із територій Центрально-Східньої України. Робітники і вояки цих формацій із Наддніпрянщини горнулися після війни до УРДП із двох причин — привабливості ідей демократичної програмовості УРДП Багряного і друге — із причин небезпеки насильної репатріації. УРДП — через *УВ* і *Наші позиції* — підкреслено проголошувала, що вона є партією українського трудового народу, тобто селян, робітників і трудової інтелігенції. Це забезпечувало однорідність рядів УРДП. Це забезпечувало читачку базу для *Українських вістей* і для інших видань УРДП.

Багрянний писав:

„Першоджерелом і початком нашої історії є епоха великого українського відродження 20-их років, епоха бурі і натиску, епоха українського ренесансу. Там наші ідейно-політичні і навіть фізичні коріння. Там зродилася наша ідея... В боротьбі проти більшовизму і проти фашизму”. („Наші позиції”, ч. 1, 1948 р., ст. 25).

І далі:

„...проблема успішности боротьби за українську справу, це проблема включення цих кадрів у політичний актив нації, у велику революційну визвольну акцію”. (там же).

Перші роки після війни, до 1948 р., треба окреслити як період **ферментації** нашого руху УДРП. Тодіж незабаром відбувся розкол в УДРП. Група під проводом І. Майстренка, Г. Костюка, Б. Ливицького, що стояла на лівих позиціях зокрема в земельному питанні, відокремилася в організацію під тією ж самою назвою. Заіснувало дві УРДП. Одначе динамічність І. Багряного, як лідера і публіциста, його рішучість забезпечила йому підтримку великої більшості членства УРДП і зиключну репрезентацію УРДП в коаліційній Українській Національній Раді, як парламенту, в ДЦ УНР. Це давало

знаменну концентрацію сил навколо УДРП у всеукраїнському балянсі сил. Це також забезпечувало стабільність читацької бази для *Українських вістей*, забезпечувало стабільність газети, як популярної трибуни і до сьогодні.

Визначною подією в розвитку діяпорної України, в її значенні для України, було створення Української Національної Ради, як партійного консолідаційного об'єднання на базі Державного Центру Української Народньої Республіки 1918-1921 років, включаючи організації Західної України (ОУН, УНДО) чим завершувалася соборність українських земель.

В цій консолідації українських політичних організацій велику роль відіграла УРДП зі своїми пресовими органами (декілька) і насамперед участь Багрянного, як публіциста, що був довший час Головою УНРади, а згодом віцепрезидентом ДЦ УНР.

В роки „холодної війни” (1946-1954) УДРП вела оборонні акції проти наступу російського „єдинонеділимства” на українство. Характерною частиною цього ворожого наступу були активні заходи УРДП проти невизнання окремішності українського народу від Росії зі сторони Американського Комітету Визволення Народів СРСР, який

(Комітет) все робив, щоб підпорядкувати українську активність під зверхність Російського КЦАБ. Це був дуже важливий етап, бо йшлося зокрема про улаштування окремого українського радіомовлення під зверхністю Українського екзильного уряду (ДЦ УНР). Ця справа успішно завершилася визнанням незалежності радіо й Інституту вивчення СРСР окремо від російських впливів. Тоді це був довгий етап вирішального змагання за українські **НЕЗАЛЕЖНІ ПОЗИЦІЇ НА ПОЛІ ВИЗВОЛЬНИХ ПРОЦЕСІВ** проти російського домінування.

Тут буде доречно згадати, що ці ключові пропагандивні позиції (радіо) в Україні треба було здобувати під неперервними ударами зі сторони бандерівського ОУН, яка була проти будь-якої української співпраці із Американським Комітетом Визволення Народів СРСР, включаючи радіо й Інститут, бо там, на їхню думку, буде все російська домінація.

Мудрість проводу УДРП на чолі із Багряним і десятком-двома інших діячів нашої партії була в тому, що це була участь у боротьбі на **передовій лінії фронту у західному світі за українську незалежну державу**. Нема найменшого сумніву, що радіо „Свобода” відіграло ключову роль у закріпленні

незалежницьких ідей, а головне — поширення політичної відваги серед української еліти в Україні.

Черговим здобутком УРДП була успішна відсіч заходам КГБ із виданням їхньої газетки *За повернення на Родину!* УРДП активно відповіло на це виданням своєї проти-КГБівської газети *Ми ще повернемося!* Через десятиліття це стало пророчим. Справді ми повернулись в 1992 році. Тоді ж Багрянний видав свою убивчу для радянської системи поему „Антон Біда — герой труда”.

УРДП також почало видавати газету російською мовою *Освобождение* під редагуванням колишнього депутата Першої Державної Думи Росії Григорія Алексінського, який обстоював ідею признання прав неросійським народам на свою державну незалежність.

1963 рік ознаменувався початком нового знаменитого явища — ДИСИДЕНТСТВА на Україні, початково пов'язаного із закритим судом над юристами Л. Лук'яненком і Кандибою. Їхня організація „Українська Робітничо-Селянська Спілка” пропонувала легальний шлях змагання за незалежність України. Потім прийшла легальна боротьба Гельсінкської Групи генерала Григоренка, Миколи Руденка й інших.

Мадярська революція, бунт Гомулки в Польщі активізували дисидентський рух в СРСР і в Україні. Диктаторська система СРСР захиталася. ПРИЙШЛА ТИХА РЕВОЛЮЦІЯ в Україні — одразу як реакція на розгром Єльциним прокомуністичного бунту в Москві у серпні 1991 р.

24 серпня 1991 р. Верховна Рада України проголосила **ДЕРЖАВНУ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ. ПРЕЗИДЕНТОМ СТАВ Леонід КРАВЧУК. СРСР легально перестав існувати**, коли майже всі союзні республіки проголосили незалежність. Комуністичну партію в усіх республіках було заборонено. Але, на жаль, комуністи всюди застосували підривну тактику саботажів, створюючи економічні труднощі. Знову домоглися вони легалізації існування компартій.

УРДП стала на шлях підтримки нової незалежної влади в Києві. 15 березня 1992 року рішенням Надзвичайної Сесії УНРади прийнято постанову про припинення діяльності ДЦ УНР в екзилі і передачу повноважень ДЦ УНР державній владі в Україні. За участю Президента УНР п. Миколи Плав'юка і голови УНРади д-ра Михайла Воскобійника Надзвичайна Сесія УНРади в її повному складі прийняла історичне рішення про здійснення

НАЙВИЩОЇ ФОРМИ КОНСОЛІДАЦІЇ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ — ВИЗНАННЯ ЄДИНОГО АВТОРИТЕТУ ВЛАДИ НЕЗАЛЕЖНОЇ УКРАЇНИ — ДЕРЖАВНИХ ОРГАНІВ КИЄВА.

Формальна передача повноважень ДЦ УНР, а цим і припинення існування екзильного Державного Центру УНР відбулася у першу річницю проголошення Незалежності України 24 серпня 1992 року.

Важливо узяти до уваги, що все ще не було організованого чинника, що вів би перехід економічних факторів від комуністичної партії до самостійницького демократичного табору. Уряд демонстрував свою млявість.

Зате у зовнішній політиці України заіснували важливі стабілізуючі успіхи. Західній світ прихильно сприяв стабілізації України. Росія теж повелася стримано навіть у справі Криму і в справі постачання енергоносіїв. Об'єктивно оцінюючи, створилися сприятливі умови для успішного вижиття української державної незалежності.

Недавній приїзд Президента Клінтона до Києва виразно свідчив, що світ потребує нашої державної незалежності на тлі розхристаної поведінки Президента Єльцина, на тлі агресії Росії у Чечні. Ми певні, що українським лі-

дерам в Україні і в діаспорі вистачить розуму, щоб прихильність західного світу використати повністю для дальшого закріплення нашого незалежного від Росії державного існування і закріплення консолідації народу навколо нашого Президента і уряду.

Об'єктивно оцінюючи, створилися сприятливі умови для успішного зміцнення української державної незалежності, всупереч нелояльній політиці бльоку комуністів-соціалістів.

Нема тепер ніякої виправданої причини впадати в розчарування, апатію, байдужість, як це дехто робить в наших рядах. Все є тепер перспективніше і краще, як було до проголошення незалежності. Нема репресій, нема голоду, нема страху із-за обвинувачень у „буржуазному націоналізмі”, космополітизмі тощо.

Поступово українська мрва, культура, економіка посідають достойне їм місце в Україні. Урядування Президента Кучми бачиться успішнішим, ніж припускалося раніше.

Найбільш важливим нездійсненим ще завданням „МИРНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ” 1991 року залишається прийняття ОСУЧАСНЕНОЇ ДЕМОКРАТИЧНОЇ КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ. На цьому треба детально зупинитися.

Наша багрянівська Українська Демо-

кратично-Республіканська партія завжди ставила ідею побудови демократичного суспільства в Україні поруч з ідеєю державної незалежності України.

Коли ми міняли назву партії, або шукали відповідну нашій програмі назву, прикметник „демократична” ніколи не обминався, а, навпаки, був символом того, якої ми хочемо України, тобто демократичної.

Гасла „Держава понад усе” або „Нація понад усе” були здескредитовані комунізмом — в першому випадку, а нацистською Німеччиною — в другому. Це прекрасно розуміли ті, які стояли над колискою нової партії, всі вони без винятку належали до тих, хто якимось дивом пережив гніт і переслідування червоних і чорних режимів.

Але не тільки сентиментами і особистим досвідом керувалися засновники партії, коли в перших „Програмових засадах” партії зразу після статті про „виборення національної свободи і незалежності для української нації, як першої передумови її існування” поставили статтю про забезпечення „усіх демократичних свобод, ліквідованих більшовицькою диктатурою”. Насправді, вони керувалися загальним досвідом людства і любов'ю до свого

народу, про що ясно сказано було в 22-ій статті цієї програми ще за часів Багряного-Костюка: „Самостійна Українська держава і справедливий народноправний устрій в ній є для Української Революційно-Демократичної партії не самоціль, а засіб всебічного духового, національного і соціального розкріпачення досі визискуваного українського народу, піднесення його національно-культурного рівня та забезпечення найвищого матеріального добробуту”.

Сьогодні, 50 років від народження нашої партії і чотири роки по відродженню України як самостійної держави, питання створення демократії, або як зазначено в заголовку цієї програмової доповіді питання „ДЕМОКРАТИЧНОЇ КОНСТИТУЦІЙНОЇ СУЧАСНОСТІ” є одним з найактуальніших питань, які потребують негайної розв'язки в сучасній Україні.

Україна, як і кожна сучасна цивілізована держава має забезпечити своїм громадянам справедливість, мирне життя, захистити їх від зовнішніх ворогів, дати їм медичне, соціальне і культурне обслуговування, забезпечити свободу слова, преси, гарантувати демократичні вибори — все це вимагає чіткого окреслення і має гарантуватися конституцією, до якої населення мало б

мати повне довір'я. Важливість конституції в житті Української держави було визнано в Акті Проголошення Незалежності 24 серпня 1991 року Верховною Радою, де одне з чотирьох речень цілого Акту урочисто проголошувало: „Віднині на території України мають чинність виключно Конституція і Закони України”. Чинною в Україні на той час була Конституція УРСР, прийнята Верховною Радою УРСР 20 квітня 1978 року, яка проголошувала в шостій статті, що Комуністична партія є єдиною ведучою силою суспільства. Очевидно, що ця Конституція мусила бути змінена і над цими змінами Верховна Рада працює вже четвертий рік.

Кожна країна має свою своєрідну систему управління, яке найкраще відповідає її національній психіці, укладові суспільних сил в країні і економіці. Так Англія має суто парламентарну систему, де парламентарна більшість виконує законодавчу і виконавчу функції, але не має Конституції, як такої. Натомість вона має 800-літню демократичну традицію, яка веде початок від знаменитої Магна Карти з 1215 року. Сполучені Штати Америки мають суто президентську систему, де законодавчі і виконавчі функції є чітко розмежова-

ні між Президентом і Конгресом. Франція має мішану президентсько-парламентарну систему з наголосом на президентській владі. Таку вона обрала під впливом приходу до влади генерала де Голя, як лік на неефективність попередньої парламентарної системи. Мішану систему має сучасна Німеччина, яка врахувала хаос Веймарської Республіки і прийняла виборчу систему, що не сприяє роздрібленню влади поміж дрібними політичними партіями. Відповідно, реформаторські сили в Україні надають перевагу президентській формі управління, яка дуже нагадує французький варіант. Саме такий варіант „Закону про владу” запропонував Верховній Раді Президент Леонід Кучма шостого грудня минулого року. Закон в такій формі, на думку Президента Кучми, дасть йому найбільш ефективну владу потрібну, щоб реформувати українську економіку і забезпечить давноочікуваний прогрес в перебудові України. Зокрема критична ситуація в сучасній системі існує в місцевих органах влади, на чолі яких ще й досі колишні комуністи. Особливо в цій ділянці проєкт закону передбачає переобрання місцевих Рад, надання новим органам відповідальності за місцевий бюджет, соціальне забезпечення, екологію і культурно-освітні установи.

Голови всіх місцевих органів мають бути підзвітними Президентові України. Саме ця частина проєкту викликала особливу опозицію комуністів і їх спільників, які бачать загрозу своїм силам на місцях, де вони безкарно досі гальмували всі реформи. Прокомуністична більшість Верховної Ради була в рішучій опозиції до пропонованого Закону, що не обіцяло нічого доброго Україні, крім дальшої політичної, конституційної і економічної стагнації. Демократичний Центр ВР підтримував Президента в його заходах, але Президент не мав досить голосів, щоб зробити його законом. Президент Кучма, щоб вийти з цієї ситуації оголосив на 28-ме червня всенародній референдум, який мав би вирішити справу довір'я Президентові і недовір'я Верховній Раді. Верховна Рада заблюкувала проєкт референдуму, в наслідок чого настала кризова ситуація між Президентом і Верховною Радою. Розв'язалася ця криза 8-го червня, коли здоровий глузд узяв верх і більшість Верховної Ради, крім комуністів, проголосували за підписання Конституційної Угоди між Президентом і Верховною Радою, за якою пропонований Президентом „Закон про владу” буде діяти до того часу, поки не буде прийнято нову конституцію.

Ця подія є важлива з наступних причин:

1. Вона зміцнює демократичні інституції в Україні, вона є доказом того, що Україна не є паралізована протистоянням її інституцій, вона є доказом того, що громадянський мир в Україні залишився збереженим, вона послабила соціальну і суспільну напругу в суспільстві.

2. Вона усунула політичні перешкоди до здійснення економічних реформ.

3. Вона стала необхідною передумовою нової Конституції. Досвід діяння конституційної згоди дасть живу демонстрацію, як мають функціонувати державні інституції в режимі клясичного розділу влади на виконавчу, законодавчу і судову. Можливі поправки будуть мати за собою певний ґрунт.

4. Вона принесла зміцнення авторитету України на міжнародньому форумі. Згідно європейських вимог вступ до Європейської спільноти буде залежати від ефективності демократичного ладу в кандидата на членство. Показовим було те, що при підписанні Конституційного договору був присутній дипломатичний корпус в Україні, від імени якого з цієї нагоди італійський посол Сурдо заявив, що „демократична і стабільна Україна є вагомим чинником європейської світової безпеки”.

Розвиток демократії в Україні не є і не буде залишатися позбавлений будь-яких перешкод, бо комуністи мріють про реванш, частиною якого мав би бути відроджений „союз”. Великою загрозою досі лишається виборча система, яку досі контролювали комуністи завдяки своїм виборчим успіхам до Верховної Ради попереднього скликання. Кількість мандатів, що вони мають у Верховній Раді, є непропорційно високою до підтримки їх населенням згідно з результатами різних опитувань. З перевиборами місцевих органів є надія, що комуністи втратять контроль над місцевим виборчим процесом і їхній вплив на виборчу систему зменшиться і майбутня Верховна Рада буде справжнім представником українського народу. Економічна стабілізація в Україні позбавить комуністів ролі „захисників” економічно незахищених верств населення, в основному пенсіонерів. Є всі надії, що історична пам'ять широких мас населення відродиться і викине комуністів за їх злочини проти народу на так улюблений ними „смітник історії”.

Економічні труднощі часто затьмарюють нам візію українського майбутнього і ставлять під знак запитання майбутність демократії в Україні. Всі класичні мірки, якими міряють схиль-

ність народу до демократії, наче не є в нашу користь; наше довге перебування в тоталітарному режимі, економічна нестабільність, схильність шукати легких розв'язок тоталітарного варіанту в переходові часи — все це є наче проти нас. Але не забувайте, що в нашому „генетичному коді” десь є гени Орликівської Конституції з 1710 року, що ніяка експертна мірка не передбачала нашої „тихої революції”, не забуваймо, що референдум про незалежність був несподіванкою для всіх експертів, і не забуваймо, що „тиха революція” прийшла тому, що люди хотіли демократичної альтернативи тоталітарному, морально скорумпованому режимові, до якого вже велика більшість народу не захоче повернутися.

Такий огляд перспектив демократії в Україні сьогодні абсолютно виправдсує наші програмові позиції, на які ми стали 50 років тому і від яких ми ніколи не відмовлялись!

Ми будемо обстоювати, щоб Конституція України пропонувала сильну владу Президента України, бо лише така влада Президента гарантуватиме незалежність України на довгі часи, щоб авторитет української влади утвердився.

Характер нашого народу історично склався такий, що народові потрібна

тверда, сильна влада Президента. В період процвітання корупції, мафіозної гангрені в державному апараті саме така тверда влада Президента потрібна Україні. Незалежність України концентрується насамперед в авторитетові Президента. Так є в США, так мусить бути і в Україні!

Здається Президент Л. Кучма не піддається саботажному тискові зі сторони комуністів. І це добре!

Одинадцятий з'їзд УДРП стоїть перед невідкладними внутрішніми завданнями спрямувати свою дотеперішню енергію у відповідності до нових умов, що заіснували після проголошення незалежної України. Змінилися обставини, змінилася роль державних органів України. Змінилася роль діаспори, а з цим і роль УДРП й ОДУМ. Те, що ще вчора було домінуючим завданням визвольних прагнень УДРП, мусить тепер бути зформовано стосовно нової Державної Конституції України, яка, хоч ще є в процесі остаточного вироблення, але, тим не менше, важливо нам дивитися вперед і діяти так, щоб мати досконалу демократичну конституцію, яка б забезпечила Україні достойне державне існування, із свободою, але й із стабільним порядком, із державною дисципліною, із збройними силами, здатними охороняти державну

незалежність України від зовнішніх і внутрішніх небезпек.

До важливих завдань цього з'їзду належить необхідність **ОМОЛОДЖЕННЯ КЕРІВНИХ ОРГАНІВ УДРП**. Треба обрати нових, молодих керівників УДРП, починаючи від голови УДРП. Треба поставитися так, щоб молоді талановиті діячі ОДУМу могли прийняти відповідальні становища в нашій ПАРТІЇ, а цим і в боротьбі за кращу долю України і її народу.

Немає тепер більшої небезпеки для України, як можлива реальна загроза від Росії, від агресивності комуністичної партії, що ще і тепер прагне підпорядкувати Україну знову колоніальній залежності від Росії. Велику тривогу викликає кривава поведінка Російської армії в Чечні, не меншу тривогу викликає ліквідація незалежності нашої північної сестри — Білоруської держави. Звичайно, розв'язання завдань щодо зовнішніх небезпек — це завдання в першу чергу органів державної влади в Україні, але ми, партія УДРП і наш союзник ДемПУ — мусимо бути в стані бачити і насторожувати громадську думку України до різних небезпек через спрямування наших пресових органів у діаспорі і в Україні у відповідну дійову настороженість. Це був би найбільш ефективний шлях часткового

включення УДРП і ОДУМу безпосередньо в політичне життя України. Це був би шлях для перспективної участі української молоді, зокрема ОДУМу, стати активною часткою глобальної діяльності українського народу, а діяспори зокрема.

З нагоди нашого ювілею нам приємно привітати заслужених лідерів боротьби в Україні за українську незалежність — наших побратимів в Україні, яким належить пальма першости в усьому: в політиці, в культурі, в літературі, в рішучості боротися за національне достоїнство: Івана Драча, Дмитра Павличка, Левка Лук'яненка, Володимира Яворівського, Олеся Гончара, Івана Дзюбу, Бориса Рогозу, Віталія Дончика, Вячеслава Чорновола і багатьох інших. Також вітаємо колишнього, першого, Президента України — Леоніда Макаровича Кравчука і тисячі інших ключових патріотів України.

Нам особливо приємно вітати на нашому з'їзді гостей з України та з інших країн — виразників неподільної солідарності нашого соборного народу. Сердешно вітаємо голову ДемПУ, Високодостойного депутата ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ ВОЛОДИМИРА ЯВОРІВСЬКОГО, а також знаного письменника України ОЛЕКСАНДРА

ШУГАЯ, дослідника творчости ІВАНА БАГРЯНОГО, квіга якого про Багряного — „Під знаком Скорпіона” — уже появилася недавно друком в Україні.

Бажаємо обом нашим гостям з України, а також гостеві із Німеччини, Андрієві Глиніну, кореспондентові радіо „Київ” Вікторові Набруско, всім гостям почуватися на цій оселі ОДУМу „Україна”, як у себе дома, бо придбана ця оселя спорідненою до УДРП організацією молоді — ОДУМ — і прихильними опікунами ОДУМу, а зокрема славним меценатом і опікуном ОДУМу — Миколою СПІВАКОМ.

Сьогоднішній XI з'їзд УДРП нерозривно пов'язується із вдячністю УДРП для широкого партійного і безпартійного громадянства, що своєю щедрою допомогою для Фондації імени Багряного уможливили не лише сьогоднішній з'їзд із участю гостей з України й інших країн, а й уможливили перед цим важливі всенациональні акції, допомагаючи фінансово часописові в Донбасі й інших центрах України, також ряду культурних установ.

З нагоди 50-ліття газети і УДРП висловлюємо нашу особливу вдячність заслуженим будівникам *Українських вістей*, публіцистам і журналістам, що ба-

гато труду вклали в їх ріст і авторитет, — В. І. Гришкові, В. Ромашкові, Б. Осадчукові, Ф. Гаєнкові, М. Смиківі, Д. Нитченкові, Л. Гусакові, А. Юринякові, Ганні Черінь, В. Біляїву, О. Скопові, О. Веретенченкові й іншим.

Ми, УДРП, мусимо не згортати нашої праці, а й далі утримувати організаційні, політичні, культурні, фінансові вартості діаспори, УДРП та ОДУМу, розраховуючи на десятиліття, якщо не на століття, щоб бути певним за нашу державність, за нашу свободу.

Ми маємо уже сильних приятелів у світі — Сполучені Штати Америки та країни НАТО, але маємо і сильного потенційного противника на півночі, якого треба все остерігатися. Звідси неминуча вимога до всіх українців бути активними, а не пасивними у справі захисту нашої незалежності. Пам'ятаймо заповіт Багряного: „МИ Є: БУЛИ. І БУДЕМ МИ! Й ВІТЧИЗНА НАША З НАМИ!”.

**Хай вічно живе здобуток української
МИРНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ — НЕЗАЛЕЖ-
НІСТЬ УКРАЇНИ!**

Слава мирній незалежній Україні!

**Слава ОДУМові — молодій зміні
будівникам України!**

**Слава учасникам і гостям зїзду
УДРП!**